LIBRIS | We know books

Lisa Thompson

Borcanul cu lumină

Ilustrații
de Mike Lowery

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

LIBRIS | We know books

CUPRINS

CAPITOLUL 1. Nevacanța 7
CAPITOLUL 2. Cabana 14
CAPITOLUL 3. Operațiunea Curățenie 22
CAPITOLUL 4. Concursul de la televizor 29
CAPITOLUL 5. Singur 33
CAPITOLUL 6. Mingea de tenis 39
CAPITOLUL 7. Sam 43
CAPITOLUL 8. Un străin în pădure 50
CAPITOLUL 9. Bunica 61
CAPITOLUL 10. Amy și Meena 69
CAPITOLUL 11. O ajut pe Kitty 73
CAPITOLUL 12. Povestea lui Kitty 81
CAPITOLUL 13. Tisa 90
CAPITOLUL 14. Ascuns 94
CAPITOLUL 15. Gary 99
CAPITOLUL 16. Scormonind prin cabană 107

LIBRIS We know books

CAPITOLUL 17. Kitty bate la ușă 113
CAPITOLUL 18. Magazia de gheață 120
CAPITOLUL 19. În magazia de gheață 128
CAPITOLUL 20. Speriat de întuneric 132
CAPITOLUL 21. În șopronul grădinarului 137
CAPITOLUL 22. Îi povestesc lui Kitty despre tata 148
CAPITOLUL 23. Charlie și Dexter 154
CAPITOLUL 24. Aniversarea 163
CAPITOLUL 25. Labirintul 175
CAPITOLUL 26. Găsind drumul 186
CAPITOLUL 27. Conacul 190
CAPITOLUL 28. În căutarea lui Kitty 194
CAPITOLUL 29. Colin 196
CAPITOLUL 30. Căutând lemn de foc 199
CAPITOLUL 31. Întoarcerea la cabană 204

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 1

NEVACANȚA

Îmi place șmecheria mamei cu cântatul în tunel.

Așa proceda de fiecare dată când mergeam la bunica pentru vreunul dintre prânzurile ei de duminică. În mașină, mama dădea drumul la radio și cântam amândoi orice se cânta acolo, deși de obicei eu eram nevoit să inventez cuvintele. Până să ajungem, aveam de trecut printr-un tunel lung și cenușiu, iar când intram în el, muzica de la radio începea să pârâie și să se întrerupă și pe urmă dispărea de tot. Eu mă opream din cântat, dar mama o ținea mai departe tot așa. O priveam de pe banchetа din spate cum ridica bărbia și scutura capul ca să dea tremolo notelor înalte. Tunelul părea să continue la nesfârșit, dar mama nu se oprea cu nici un chip și pe urmă... VÂJJJJ, ieșeam la lumina zilei, radioul își revenea și se dovedea că mama cânta *exact* ce trebuie. Eu o aplaudam, iar ea râdea.

La drumul de-acum încă n-a cântat, deși am trecut deja printr-un tunel lung. Radioul mergea, dar mama n-a cântat de data asta. Era mult prea ocupată să se uite în oglinda retrovizoare la

LIBRIS We know books

fiecare câteva secunde și să nu scape din ochi drumul întunecos din urma noastră.

— De ce am plecat acum? am întrebat-o eu. Nu puteam aștepta până dimineață?

Mama a pornit ștergătoarele, care au scârțâit plimbându-se încet peste parbriz de parcă tocmai se treziseră și ele din somn.

— Vrem să evităm ora de vârf, nu-i așa?

M-a privit în retrovizor și i-au apărut încrețituri în jurul ochilor de parcă îmi zâmbea, dar eu n-am fost sigur, pentru că nu-i puteam vedea și restul feței. Se purta ca atunci când plecam în vacanță, dar era clar că nu despre asta era vorba acum. Întâi de toate, aveam cu noi doar două genți mici plus rucsacul meu, iar pentru o vacanță îți trebuie mult mai mult de-atât. În al doilea rând, eu aflasem că plecăm abia când mă trezise, la ora unu după miezul nopții, spunându-mi că trebuie să pornim imediat la drum. Nu semăna în niciun caz cu vreo vacanță în care mai fusesem până atunci. Ea a rămas lângă fereastră și s-a uitat tot timpul în stradă până când mi-am împachetat eu câteva lucruri, încă pe jumătate adormit. Știam că se uită după Gary, cu toate că el era plecat în delegație și nu urma să se întoarcă decât în dimineața următoare. Am coborât la parter pe întuneric, iar mama a pus genții în portbagajul unei mașini parcate afară. O observasem lângă casa noastră atunci când mă întorsesem de la școală. Avea pe geamul din spate abțibildul publicitar al unei agenții de închiriat și eu mă gândisem că-i a vreunuia dintre vecini. Mama nu mai avea mașina ei. După ce se mutase la noi, Gary îi spusese că nu le trebuiau două mașini.

Am căscat lung și m-am uitat pe geam la șoseaua udă. Ceasul radioului arăta ora 2:55. Aproape ora trei, în toiul nopții. Nu cred că mai fusesem vreodată în viața mea treaz la ora trei. Rămăsesem odată treaz până la două, de un revelion. Nu

LIBRIS We know books

pentru că am fi fost la vreo petrecere; cineva lansa artificii pe un câmp din apropierea casei noastre. Eu visam că sunt în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial și că mă târăsc într-o ladă metalică de gunoi ca să mă ascund de bombe, dar m-am trezit și mi-am dat seama că bombele fuseseră, în realitate, artificii.

Acum, la ora 2.55, șoseaua era pustie. Nu mai văzuserăm de-un veac nicio mașină.

Ploaia a început să răpăie tare pe acoperișul mașinii, ca un miliard de degete care răpăiau toate pic-pic-pleosc. A ținut așa vreo zece minute, apoi s-a oprit brusc. Parcă ar fi închis cineva cel mai mare aspersor din lume. La început m-am gândit că e vreun fenomen meteo ciudat, unul dintre cele despre care citisem în cea mai grozavă carte din lume: *Ciudățenii care te vor băga în sperieți*. Pe urmă am văzut pereți de cărămidă și lumini portocalii și mi-am dat seama că tocmai treceam prin alt tunel. M-am uitat la mama și m-am întrebat dacă nu cumva făcea în minte șmecheria cu cântatul.

Am citit deja de trei ori *Ciudățenii care te vor băga în sperieți*. Se pare că în Brazilia există un bărbat în vârstă de nouăzeci și șase de ani în a cărui pleoapă trăiește un vierme. Mama spune că astea-s invenții și că poveștile de-acolo au fost scrise tocmai ca să-i păcălească pe copiii ca mine, dar există chiar și o fotografie cu bărbatul care ține viermele în mână, deci trebuie să fie adevărat. Luasem cartea cu mine și intenționam s-o citesc din nou. Pe lângă *Ciudățenii care te vor băga în sperieți*, mai împachetasem:

- Deșteptătorul în formă de minge de fotbal (nu poți să-i trage șuturi de-adevăratelea, doar e rotund).
- O lanternă albastră.
- O minge de tenis.
- O carte cu cuvinte încrucișate.
- Două pixuri.

LIBRIS | We know books

- Pe Doamna Ellie-Fant (o jucărie de pluș pe care o am de când eram bebe).
- Bila magică *Pune-mi o întrebare.*

Am scos bila magică din buzunarul din față al rucsacului și am apăsat pe butonul de pornire. Ecranul micuț s-a luminat verzui și pe el au început să se înșiruie cuvinte.

Salutări din partea bilei magice
Pune-mi o întrebare...!

...gândește-te la ceva și pe urmă
răspunde-mi la întrebări...

...vei rămâne uimit
că îți citesc gândurile...!

Te poți gândi la orice și, dacă răspunzi corect la toate întrebările, bila consideră că-ți poate spune la ce te-ai gândit. Uneori chiar ghicește, dacă alegi ceva ușor – de exemplu un măr, un tren sau un balon –, dar de cele mai multe ori o dă în bară.

M-am gândit la un clovn. Am apăsat pe buton și bila a început cu întrebările:

E o legumă?
Nu.

Vine într-o cutie?
Nu.

Îl poți cumpăra de la supermarket?
Nu.

Nu spuneam răspunsurile cu voce tare; trebuia doar să apăs pe butoanele *da* sau *nu*.

LIBRIS We know books

Merge în două picioare?

Da.

Poți să-l vezi?

Da.

E folosit la distracții?

(Am stat și m-am gândit. Mie nu mi se păreau clovnii deosebit de amuzanți, dar am bănuit că răspunsul era da.)

Da.

Mi-a mai pus o grămadă de întrebări la întâmplare, apoi cuvintele mici și verzi au început să curgă mai repede:

Nu poți păcăli bila magică *Pune-mi o întrebare.*

M-am prins!

Sunt cea mai inteligentă făptură de pe întregul pământ!

Vei rămâne uimit când îți voi spune...

...că-ți pot citi gândurile cu adevărat.

Toată povestea asta ține cam mult, după părerea mea. Bila se dă mare cu cât e de deșteaptă și durează o veșnicie până să-ți ofere un răspuns.

Te gândești la...
...un Prieten Imaginar?

Inutil.

Am oftat, am închis jucăria și am pus-o înapoi în rucsac.

La radio, o doamnă anunța prognoza vremii cu avertizări de frig, lapoviță și ninsori abundente în următoarea parte a săptămânii.

LIBRIS We know books

Mă ferisem să-i pun mamei prea multe întrebări. Înainte să plecăm mi se păruse foarte îngrijorată și încordată, dar acum îmi dădeam seama că umerii i se relaxau.

— Unde mergem, mamă? am întrebat-o.

— Într-un loc care o să-ți placă mult! a zis ea cu o voce care suna straniu și strident. La o cabană drăguță a unui vechi prieten de-al mamei, un grădinar pe care-l cheamă William. Are două dormitoare, un cămin vechi cu lemne care încălzește toată casa și o grădiniță cu poartă care dă în pădure. William a murit acum câteva luni. Nu locuiește nimeni pe mulți kilometri în jur, deci e un adevărat refugiu secret. Am fost cândva în vacanță acolo, când erai tu mic. Mai ții minte? Ne-a lăsat să locuim în casă cât timp era el în vizită la niște prieteni.

M-am gândit la vacanțele în care fusesem când încă mai locuia tata cu noi. Am fost în Spania o dată, iar tata și cu mine am mers cu hidrobicicleta de cinci ori. Excelentă vacanță a fost aceea! Îmi amintesc și că am mers cu cortul – a plouat o grămadă, dar țin minte că mie mi s-a părut amuzant pentru că n-am putut ieși din sacul de dormit. Se blocase fermoarul, așa că mama a trebuit să mă tragă afară prin partea de sus. Dar când am fost la cabana aceea nu reușeam să-mi amintesc oricât mă străduiam.

Mașina s-a luminat pe dinăuntru. Cineva din spatele nostru mergea cu farurile aprinse la faza lungă. Era prima mașină pe care o vedeam după o veșnicie și m-am întors să văd cine mai plecase în toiul nopții așa ca noi.

— Lasă capul jos, Nate, a zis mama, uitându-se în retrovizor.

Cealaltă mașină se apropiase tare de tot și mă orbea cu farurile, așa că am mijit ochii încercând să disting ceva.

— Nate, m-ai auzit? Am spus să te lași în jos.

M-am lăsat să alunec pe banchetă. Mama s-a tot uitat în oglinzi, întâi în cea laterală, pe urmă în cea de sus. Se uita în

LIBRIS We know books

oglinzi mai mult decât se uita la drumul din fața ei. Mașina ne-a depășit, mama a încetinit ca s-o lase să treacă și a dus mâna la frunte de parcă s-ar fi scărpinat. Cealaltă mașină a mers o vreme înaintea noastră, pe urmă a semnalizat cu lumina portocalie și a virat la stânga, iar umerii mamei s-au destins din nou. A întins mâna pe lângă scaun și m-a bătut ușor pe genunchi.

— Iartă-mă că am strigat la tine. Nu vedeam bine în oglindă, de asta, a zis ea.

Am tăcut o vreme amândoi, iar eu m-am uitat cum se reflectau luminile stradale în bălțile de pe drum. Îmi aminteau de ceva de când eram foarte mic, dar nu-mi dădeam seama exact de ce anume. Culoarea mi-o aminteam. O culoare care lumina gălbui. Am simțit dintr-odată că-mi vine să plâng.

— Mamă? Chiar mergem în vacanță? am întrebat eu.

Mama s-a frecat cu palma pe obraz și a respirat adânc, apoi mi-a răspuns încet:

— Nu tocmai, Nate.

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 2

CABANA

— De ce nu putem sta la bunica? am întrebat-o eu pe mama.

Ședeam în mașină, ploaia șiroia și ne uitam la cabana cenușie și murdară în lumina farurilor. Imaginea pe care mi-o închipuisem, aceea de vacanță petrecută într-o cabană pitorească și confortabilă, dispăruse cu desăvârșire. Casa probabil că fusese drăguță cu vreo treizeci de ani în urmă, cu pereți albi și trandafiri în jurul ușii. Acum, pereții aveau culoarea unei băltoace pline de noroi și păreau înghițiți lent de pături de iederă neagră și groasă. Nu recunoșteam locul câtuși de puțin. Drumul noroios pe care virasem din șoseaua principală ținuse cel puțin doi kilometri. Mama avea dreptate: locul chiar era departe de ochii lumii.

Nu voiam să intru. Voiam să ne întoarcem imediat și să mergem în altă parte.

— M-am gândit eu că s-ar putea să fie cam neîngrijit... dar chiar așa? a zis mama, aplecând capul și sprijinindu-și bărbia de volan. Arată groaznic! Cum a putut fi lăsată să ajungă în halul ăsta?

LIBRIS We know books

— Ar trebui să plecăm, mamă. Nu-mi place aici. Hai la bunica.

Ea nu m-a băgat în seamă nici de data asta. Mama și bunica se certaseră rău și nu mai vorbiseră de la înmormântarea bunicului, care fusese cu mai multe luni în urmă.

— Așteaptă aici, Nate, eu mă duc să caut cheia. Probabil că vremea face locul să arate mai jalnic decât e cu adevărat. Sunt sigură că înăuntru nu-i chiar așa de rău.

Și-a strâns bine jacheta la gât, a ieșit în ploaia torențială și a înaintat anevoios printre buruieni spre ușa verandei. A pipăit cu degetele marginea acoperișului și pe urmă s-a dus pe cealaltă parte a casei, unde n-o mai puteam vedea.

M-am uitat pe una dintre ferestrele cabanei. Din colțul unei camere răzbătea o lumină slabă și gălbuie. Parbrizul se aburise, așa că l-am șters cu mâneca și m-am uitat mai bine în întuneric, dar luminița dispăruse. Pesemne că mi-o imaginasem.

Mama a reapărut cu o cheie mare în mână. A tras de iedera care acoperea veranda, pe urmă a cotrobăit după încuietoare și a început să împingă ușa cu umărul. A fost nevoită să se oprească să-și șteargă stropii de ploaie care-i intrau în ochi, dar după ce s-a mai opintit în ușă de vreo zece ori, aceasta a început să se întredeschidă. Mama mi-a făcut semn cu mâna să vin la ea și, după aceea, s-a strecurat înăuntru, tot smucind ușa.

M-am uitat lung la casa veche și părăginită. Chiar deasupra unei ferestre, ploaia se scurgea printr-o gaură din streașină, iar asta o făcea să arate de parcă plângea. Mama m-a chemat din nou prin semne. Era stropită de noroi, avea părul lipit de față și se ținea de marginea ușii de parcă numai asta o ajuta să rămână în picioare.

LIBRIS | We know books

— Nu vreau să fiu aici, am zis eu încet, apoi mi-am luat rucsacul și am deschis portiera.

Mama a apăsat pe întrerupătorul din camera de zi și un bec gol atârnat în mijlocul tavanului s-a trezit la viață, aruncând o lumină slabă.

— Uite, Nate, avem lumină! a zis mama, dar eu nu i-am răspuns.

Ea s-a întors spre ușă.

— Stai aici până aduc bagajele.

Voiam să fug după ea, să închid în spatele meu ușa aceea jalnică și să mă urc direct în mașină. Casa arăta de parcă nu se mai făcuse curat în ea de o sută de ani și mirosea ca și cum înăuntru putrezea ceva. În fața căminului rece de piatră era o canapea care poate acum cincizeci de ani o fi fost moale și comodă, dar acum arăta de parcă i s-ar fi scos măruntaiele. În semiîntuneric s-a mișcat ceva, iar eu am tresărit. Pe un braț al canapelei stătea o găină ciufulită, cafenie. Și-a ițit capul spre mine și a clipit dintr-un ochi negru și rotund.

— Ce cauți aici? a strigat mama, intrând și agitând tare cele două genți. Ieși afară! Ieși! Huș! Nu-i casa ta!

Găina a cârâit, a sărit pe pervazul ferestrei fluturând din aripi fără prea mare tragere de inimă, apoi a dispărut afară printr-un ochi spart de geam. S-a cuibărit pe pervazul exterior, adăpostindu-se cât mai bine de ploaia rece ca gheața.

Canapeaua era acoperită de o mulțime de grămăjoare cenușii și abia când m-am apropiat mi-am dat seama că erau găinați de găină. Probabil așa se explica mirosul.

— Nu putem rămâne aici, mamă. Uită-te la canapea, e scârboasă.

LIBRIS We know books

Mama nu s-a întors. A rămas în fața ferestrei sparte, uitându-se la găină.

— Peste tot e plin de găinați. Probabil că mișună șobolani pe-aici și mai știu eu ce. Iar la etaj nici n-am urcat încă. Unde o să dormim? Nu putem rămâne aici – trebuie neapărat să mergem în altă parte!

Găina și-a îngropat capul în pene cât a putut de adânc, cu ochii abia întredeschiși, în timp ce ploaia și vântul îi ciufuleau penele. Mama își avea pumnii încleștați. Nu s-a întors.

— Mamă? Am spus că trebuie să plecăm! Hai să ne urcăm în mașină și să mergem la bunica, da?

Spunea ceva încet, numai pentru sine. Avea ochii larg deschiși, fixați asupra găinii și tremura, cu hainele ude leoarcă.

— Voia și ea o casă, Nate. N-a făcut mizerie în mod intenționat. Voia pur și simplu o căsuță care să o adăpostească.

Îi curgeau lacrimi pe obraji, dar nu scotea niciun sunet care să semene a plâns. Am cuprins-o cu un braț și am mângâiat-o pe mână.

— Nu-i nimic, mamă. E doar o găină.

M-am uitat afară-n noapte, la ropotul ploii și la siluetele negre ale copacilor.

— Nu știu ce fac, Nate. Nu mai știu ce-i bine și ce-i rău, a zis mama cu glas tremurat. Știi senzația aia când ți se pare că pământul o să se despice în două, iar tu ai putea să cazi și să tot cazi o veșnicie? Ca Alice din Țara Minunilor când a căzut în vizuina iepurelui? Numai că în loc să plutești și să aterizezi pe fundul gropii, cazi în continuare. Tot mai jos, mai jos, mai jos.

S-a uitat la mine, iar eu am clătinat din cap. Nu știam senzația aceea. Mi s-a făcut frică. N-o mai văzusem niciodată așa. De parcă ar fi fost cu corpul acolo, dar ce era înăuntrul lui lipsea, la fel ca măruntaiele canapelei. A clipit și ochii ei au părut să-și